

UZASADNIENIE

Powódka K. K. wystąpiła w dniu 22 stycznia 2014 roku do Sądu Okręgowego w Łodzi z pozwem przeciwko (...) z siedzibą w W. Oddział (...) w Ł..

Wnosiła o zasądzenie od pozwanego kwoty 80.000 zł tytułem jak podała rekompensaty za śmierć męża H. K. w wypadku drogowym.

W odpowiedzi na pozew pozwany wnosił o oddalenie powództwa i zasądzenie zwrotu kosztów procesu.

W toku procesu pełnomocnik powódki sprecyzował, iż wnosi ona o zasądzenie od pozwanego kwoty 80.000 zł tytułem zadośćuczynienia w związku ze śmiercią męża, z ustawowymi odsetkami od dnia doręczenia pozwanemu odpisu pozwu.

Ostatecznie strony pozostały przy swoich stanowiskach, a pełnomocnik powódki z urzędu wnosił o zasądzenie zwrotu kosztów nieopłaconego zastępstwa procesowego za powódkę.

Sąd Okręgowy ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 7 stycznia 2013 roku R. S. kierujący samochodem marki O. (...) o numerze rejestracyjnym (...) jechał drogą do miejscowości B. w kierunku drogi (...). W tym samym kierunku jechał samochodem marki R. (...) o numerze rejestracyjnym (...) H. K.. W miejscu wypadku asfaltowa droga ma szerokość 5,3 m oraz dwa pasy ruchu w przeciwnych kierunkach. W czasie wypadku jezdnia była wilgotna, gładka i zanieczyszczona piaskiem.

W pobliżu nie było innych pojazdów. Wypadek miał miejsce około godziny 18.50 w całkowitym zmroku.

Samochody poruszały się O. 44 km/h, zaś C. bardzo wolno ok. 17 km/h.

O. zbliżył się do samochodu C. zrównał prędkość, jechał za nim ok. 100-200 m, włączył lewy kierunkowskaz i rozpoczął wyprzedzanie przyspieszając, aż do prędkości podanej wyżej. Gdy był na wysokości środka lub tyłu C., ten bez kierunkowskazu zaczął skręcać w lewo we wjazd do posesji. Kierowca O. odbił w lewo, nacisnął hamulec. Doszło do zderzenia samochodów. Samochody zderzyły się O. prawą przednią częścią samochodu w lewą przednią część C..

Oba samochody wpadły w poślizg i zjechały na lewe pobocze. O. uderzył jeszcze w duży kamień.

Kierujący wysiedli ze swoich pojazdów, każdy z ich twierdził, że to nie jego wina. Kierowca C. twierdził, że włączył kierunkowskaz, kierowca O. zaprzeczał. Nie doszli do porozumienia. Zdecydowali wezwać Policję.

Po kilkudziesięciu minutach kierowca C. H. K. zasnął, przewrócił się i zmarł. Podjęte czynności reanimacyjne okazały się bezskuteczne.

Z sekcji zwłok wynika, iż zmarł z powodu rozerwania ściany aorty wstępującej co spowodowało utratę dużej ilości krwi. Pęknięcie mogło powstać w wyniku wypadku drogowego. Obaj kierowcy byli trzeźwi.

Kierowca samochodu O. (...) miał wykupioną policę OC w pozwanym Towarzystwie (...).

Postępowanie karne zakończyło się postanowieniem o umorzeniu śledztwa w dniu 29 maja 2013 roku Prokuratury Rejonowej Ł. sygn. akt 2Ds 47/13 utrzymanym w mocy postanowieniem Sądu Rejonowego dla Łodzi-Widzewa w Łodzi z dnia 5 listopada 2013 roku sygn. akt VII Kp 107/13.

Powódka w tej sprawie K. K. była żoną zmarłego H. K.. Byli małżeństwem od 41 lat. Ich pożycie było bardzo zgodne. Mąż był bardzo opiekuńczy w stosunku do żony.

Nagła śmierć męża spowodowała jej cierpienia psychiczne w stopniu znacznym . Na chwilę obecną te cierpienia są częściowo zniwelowane ale istnieją nadal i mają charakter przewlekły. Żona stale przeżywa utratę męża , stale przebywa na cmentarzu, śmierć męża nadal wpływa na jej funkcjonowanie psychiczne i samopoczucie.

Powódka nie podjęła jednak wskazanego w takim przypadku leczenia . Ewentualnie niezbędne leczenie jest refundowane przez NFZ.

Powyższych ustaleń Sąd dokonał w oparciu o zgromadzony w sprawie materiał dowodowy w postaci dokumentów załączonych do akt, jak: aktów USC – k 4 i 5 akt, pisma ubezpieczyciela k - 36, zgłoszenia szkody k – 37, 40, 41, pismo funduszu karta – 39

Protokołu badania trzeźwości k - 104 do 110, protokołu oględzin pojazdów k -11-114, 115 do 118, protokołu oględzin miejsca wypadku k - 110-122, protokołu oględzin zwłok k-123-126, telegramu policji k – 127, dokumentacji fotograficznej k - 128-139, szkicu wypadku k -139, badania krwi k- 140-142, opinii biegłego k -143-168, postanowienia Prokuratury k 169, 170, postanowienia Sądu k 172,173, protokołu sekcji zwłok k 193, 194, zeznania świadków M. B. k 76, R. S. k 101 nagranie karta 102 od 00.02.34, S. S. nagranie karta 205 czas 00.02.16, opinie biegłego ds. ruchu drogowego k – 208-234, uzupełniająca k 251-254, opinia psychologa klinicznego k -292-298, 322.

Dowodom z dokumentów Sąd dał wiarę ponieważ nie budzą one wątpliwości co do okoliczności w nich zawartych.

Zeznania świadków Sąd uznał za wiarygodne, są one logiczne spójne i nie sprzeczne z innymi dowodami.

Opinie biegłych sądowych Sąd uznał za w pełni wiarygodne, logiczne spójne i nie sprzeczne z innymi dowodami w szczególności w ocenie Sądu orzeczenie karne w tej sprawie wydane w postępowaniu karnym wydane w oparciu między innymi o opinię powołanego przez Prokuraturę biegłego nie wiążą Sądu, nie są bowiem wyrokiem skazującym i możliwa jest inna ocena skutków cywilnoprawnych, tu przyjęcia przyczynienia się kierowcy samochodu O..

Sąd Okręgowy zważył co następuje:

Powództwo jest uzasadnione co do zasady.

Na wstępie należy przyjąć iż przy ustaleniach w tej sprawie przyczynienia się kierowcy O., które Sąd ustalił na 50% zachodzi tu odpowiedzialność pozwanego ubezpieczyciela , z którym zawarta była polisa OC, co przyznał sam pozwany w toku procesu, w tej sytuacji pozwany wchodzi w miejsce sprawcy szkody na zasadzie zawartej umowy o odpowiedzialności cywilnej na zasadzie art. 822 § 1 kodeksu cywilnego, zaś jego przyczynienie wynikało z art 436§ 2 i art. 415 kodeksu cywilnego.

Sąd uznał za adekwatne do okoliczności sprawy cierpienia psychiczne powódki zadośćuczynienie w żądanej w pozwie wysokości 80.000 zł , jednak przyjmując przyczynienie w 50% Sąd orzekł jak w punkcie 1 wyroku, także zgodnie z wnioskiem z pozwu Sąd przyznał odsetki, a więc od daty zawiśnięcia sporu.

Podstawą przyjęcia przyczynienia jest tu opinia biegłego w dziedzinie wypadków drogowych R. L. w jego drugiej wersji.

Sąd przychylił się do tej wersji z uwagi na całokształt materiału dowodowego, zeznania świadków głównie kierowcy samochodu Corsa, który był jedynym bezpośrednim świadkiem zdarzenia, jego zeznania są konsekwentne zarówno w postępowaniu karnym jak i w tej sprawie.

Sąd uznał je za wiarygodne, bowiem nielogicznym wydaje się twierdzenie, że wykonywałby manewr wyprzedzania widząc kierunkowskaz u wyprzedzanego pojazdu. Był pewny swoich twierdzeń , on wyzwał policję.

Nie mniej logiczny jest też wniosek specjalisty tu w/w biegłego, że nawet przy braku włączanego kierunkowskazu kierowca O. nie jechał prawidłowo, bowiem rozpoczął manewr wyprzedzania w zbyt bliskiej odległości za tym pojazdem uniemożliwiając kierowcy C. wcześniejsze zaobserwowanie jego manewru.

W ocenie Sądu za prawdziwością takiej oceny przemawia też fakt bardzo wolnej jazdy C. w terenie zabudowanym, co winno wpłynąć na wyjątkowo dokładną obserwację, co do ewentualnych manewrów wyprzedzanego pojazdu.

Z tych względów Sąd orzekł jak w wyroku. Oceniając przyczynienie na 50%, bowiem w braku jego określenia zarówno przez biegłego chociażby w nieostrym zakresie jak i przez strony należało to do oceny Sądu.

Podstawa rozstrzygnięcia jest art. 446§4 kodeksu cywilnego.

O kosztach stosunkowo je rozdzielając Sąd orzekł na zasadzie art. 100 kodeksu postępowania cywilnego.